

νὰ κάμη κἀνὲν κίνημα· ὁ θόρυβος ὅμως σώματός τινος ζητοῦντος νὰ εἰσέλθῃ διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ παραθύρου ἀπέσπασεν ἀμέσως τὸν Φρεδερίκον τῆς ληθαργίας· ἐπλησίασε διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλῆτερα, καὶ ὁ Ἀντώνιος εὐρέθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ

— Δυστυχῆ! ἐφώναξε, τί ζητεῖς ἐνταῦθα;

— Σῶσόν με! λέγει τρέμων ὁ Ἀντώνιος, σῶσόν με, Φρεδερίκε, σῶσόν με! . . .

— Καὶ πῶς θέλω δυνηθῆ;

Πάραυτα ἐνθυμηθεὶς ὅτι θύρα τις ἀπὸ τὸ ταμεῖον εἰσῆγεν εἰς τὸν κῆπον, εὗρεν αὐτὴν ψαύων καὶ σύρας κατόπιν αὐτοῦ τὸν Ἀντώνιον τρέχων ὠδήγησεν εἰς χαμηλὸν τι μέρος τοῦ φραγμοῦ.

— Φύγε, φωνάζει, δεικνύων πρὸς αὐτὸν τὸ πέρασμα· μὴ μένης ποσῶς εἰς τὴν Μολχούζην· οἱ συνένοχοί σου συνεληφθήσαν καὶ θέλουσι σὲ προδώσει.

— Ἐχε υἱεῖαν! ἐφώναξεν ὁ Ἀντώνιος ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ τείχους, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

— Ἐχε υἱεῖαν, ἐπανελάβε καὶ ὁ Φρεδερίκος· ἀκολούθως ἐπρόσθεσε καθ' ἑαυτόν· « Ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ καὶ νὰ φωτίσῃ εἰς τὸ καλὸν τὸν ἄθλιον ἀδελφόν μου. »

(ἀκολουθεῖ.)



ΟΙ ΠΑΡΘΟΙ.

Τὸ ἔθνος τοῦτο κατάγεται ἀπὸ τῆς Σκυθίας, ὅθεν, φαίνεται, ὅτι ἐδιώχθη κατὰ συνέπειαν ἐμφυλίων πολέμων. Κατὰ τὸν Ἰουστίνον τὸ ὄνομα Πάρθοι σημαίνει ἐν τῇ Σκυθικῇ γλώσσῃ ἐξόριστοι, κατ' ἄλλους δὲ ἱππεῖς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δυναστείας τῶν Μήδων καὶ Ἀσσυρίων οἱ Πάρθοι ἐνομιζόντο ἄσημος λαὸς τῆς Ἀσίας, καὶ ὅτε μετὰ ταῦτα ἡ αὐτοκρατορία τῆς Ἀνατολῆς μετέβη εἰς τοὺς Πέρσας, οἱ Πάρθοι συμπεριελήφθησαν ἀνωμόως εἰς τὰς κατακτήσεις τῶν νικητῶν. Μεταβάσας ἀκολούθως τῇ κυριαρχίᾳ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μακεδόνων, οἱ Πάρθοι ὑπέστησαν ἐπίσης τὸν ζυγὸν τῶν νέων τούτων δεσποτῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς δόξης τοῦ ἔθνους τούτου, καὶ οἱ Πάρθοι ὑπεδούλωσαν ὅλα ταῦτα τὰ ἔθνη εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον ὑποταχθῆ πρότερον.

Ὁ Ἀρσάκης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς μοναρχίας τῶν Πάρθων, ὑποκινήσας ἐν ἔτει 350 π. Χ. ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ ἐκ μέρους τοῦ Ἀντιόχου διοικοῦντος τοὺς Πάρθους ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐξυβρίσας τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Ἀρσάκου, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἀρσάκης κηρυχθεὶς βασιλεὺς τῶν ἀποστατησάντων Πάρθων ἐθεμελίωσε τὴν καθέδραν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκατόμπολιν. Ὁ Σέλευκος Καλλίνικος διάδοχος τοῦ Ἀντιόχου, ἐπεχείρησε νὰ ἐπανακτήσῃ τὰς Παρθικὰς ἐπαρχίας, ἀλλ' ὁ Ἀρσάκης νικήσας αὐτὸν συνέλαβεν αἰχμάλωτον εἰς τινὰ μεγάλῃν μάχην, τὴν ὁποῖαν οἱ Πάρθοι θεωροῦσιν ὡς τὴν πρώτην ἐποχὴν τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν ἀνεξαρτησίας καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐώρταζον κατ' ἔτος. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρσάκης ἐκυρίευσεν τὴν Ἰρκανίαν καὶ τινὰς ἄλλας πλησιοχώρους ἐπαρχίας, καὶ μετὰ τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν βασιλείαν ἐφονεύθη εἰς τινὰ μάχην κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας. Ὁ Ἀρσάκης ὑψωθείς ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως ἀπεκατέστη ἐξίσου ἀξιομνημόνευτος ὡς ὁ Κῦρος παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ Ἀλέξανδρος παρὰ τοῖς Μακεδόσι, καὶ ὁ Ρωμύλος παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, συστάσας πρῶτος καὶ θεμελιώσας ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὴν Παρθικὴν μοναρχίαν, ἥτις ἐζυγοστάθησε τὴν τύχην τῆς Ρώμης καὶ ὑπῆρξεν ἀκαταμάχητος προμαχὼν, τὸν ὁποῖον οἱ Ρωμαῖκοὶ λεγεῶνες δὲν ἠδυνήθησαν ποτὲ νὰ υπερπηδήσωσι, δι' ὃ καὶ ὅλοι οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Πάρθων ἐλάμβανον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρσάκου, ἐπονομαζόμενοι Ἀρσακίδαι, καθὼς οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης ἐπωνομάζοντο Καῖσαρες.

Ἐν διαστήματι διακοσίων περίπου ἐτῶν οἱ Πάρθοι ἐπλημύρηνσαν καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ καθυπέτα-

ξαν όλους τους μεταξύ του Ινδοῦ καὶ Εὐφράτου τόπους τῆς Ἀσίας. Ὁ Δημήτριος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἐξεστράτευσε κατ' αὐτῶν, κατὰ παράκλησιν πολλῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν λαῶν τούτων ἐνίκησε πολλὰς μάχας τοὺς Πάρθους, ἀλλ' ἀπατνηθεὶς ἐπ' προφάσει συνθηκῶν συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν.

Μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Δημητρίου ὅλος μὲν ὁ στρατὸς αὐτοῦ κατεκόπη, ἡ δὲ μοναρχία τῶν Πάρθων ἐθεμελίωθη ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, καταντήσασα τὸ φόβητρον ὅλων τῶν πλησιοχώρων ἐθνῶν, καὶ ἀμιλλωμένη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων καὶ τὴν φήμην τῶν στρατιωτικῶν κατορθωμάτων.

Ἀλλ' ἡ φρικτωτέρα καὶ αἰματωδεστέρα ἦτα τῶν Ῥωμαίων ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ Μάρκου Κράσσου. Οὗτος περὶ τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, κινούμενος ὑπὸ φιλοδοξίας, τῆς κατὰ τοῦ Καίσαρος ζηλοτυπίας, καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ παραφόρου ἀλαζονίας καὶ ἀπλήστου φιλοχρηματίας, συνέλαβε τὸν σκοπὸν καὶ ἔπεισε τοὺς Ῥωμαίους νὰ κηρύξωσιν ἀναίτιως νέον κατὰ τῶν Πάρθων πόλεμον· ἀναδειχθεὶς δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας ἐβάδισε κατὰ τῶν Πάρθων καὶ συναντηθεὶς μετὰ τῶν στρατευμάτων αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἡγεῖτο ὁ Σουρήνας, ἐνίκηθη κατὰ κράτος. Καὶ τὰ μὲν Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα κατεσφάγησαν, ὁ δὲ Κράσσος κατέφυγεν εἰς τὰς Κάβρας μετὰ τῶν διασωθέντων στρατιωτῶν αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον τῆς φρικτῆς ταύτης μάχης προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Σουρήνα ἐπὶ προφάσει συνθηκῶν ἐδόλοφονήθη δι' ἐνέδρας ἐν ἔτει 54 π. Χ. Κομισθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰρώδην βασιλέα τῶν Πάρθων, οὗτος διέταξε καὶ ἔχυσαν ἐντὸς τοῦ γόματος αὐτῆς ἀναλελυμένον χρυσὸν, λέγων· «Κορέσθητι τοῦ μετάλλου, τὸ ὅποιον τοσοῦτον ἠγάπησας.» Καὶ ὁ μὲν Πλούταρχος λέγει, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐφονεύθησαν μὲν εἴκοσι χιλιάδες Ῥωμαῖοι, ἡχμαλωτίσθησαν δὲ δέκα χιλιάδες· ὁ δὲ Ἀππιανὸς ἀναφέρει, ὅτι ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων Ῥωμαίων μολὶς δέκα διασώθησαν εἰς τὴν Συρίαν.

Οἱ Πάρθοι ἐνεδύοντο κατ' ἀρχὰς Σκυθικὰ φορέματα, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πλουτήσαντες ἀπὸ τῶν πολέμων, παρεδέχθησαν τὰ πλατέα καὶ πολυτελῆ φορέματα τῶν Μήδων. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ὁ Πλούταρχος (α) τὸν

ῥηθέντα στρατηγὸν Σουρήναν· «Ὁ δὲ Σουρήνας μέγιστος καὶ κάλλιστος αὐτὸς, τῇ δὲ καὶ ἀνδρείᾳ δόξη τῇ θηλύτῃ τοῦ κάλλους οὐκ εἰσικῶς, ἀλλὰ Μηδικώτερον ἐσκευασμένος ἐντρίμμασι προσώπου καὶ κόμης διακρίσει, τῶν ἄλλων Πάρθων ἔτι Σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τῶν ἀναστρίλλων κομώντων.»

Οἱ Πάρθοι διετήρησαν πρὸς τούτοις πολλὰ ἔθιμα ὡς πρὸς τὸν ὀπισμὸν καὶ τρόπον τοῦ μάχεσθαι· τὰ δὲ ἔθιμα ταῦτα ἀποκαθίστανται τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοπερίεργα, καθ' ὅσον ταῦτα ὑπερίσχυσαν κατὰ τῆς τακτικῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης τῶν Ῥωμαίων. Ὁ φυσικὸς χαρακτήρ τῶν Πάρθων εἶναι ὑπερήφανος καὶ γενναῖος, αἱ δὲ μέγισται ἡδοναὶ αὐτῶν τὸ νικᾶν καὶ ἄρχειν· φέρουσι δὲ μακρὰν κόμην κυματοῦσαν ἐπὶ τῆς ῥάχews αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τρομερὰ ἰοδόλα τόξα, δι' ὧν γυμνάζονται ἐκ νηπιότητος μέχρι τοῦ γήρατος αὐτῶν, καὶ δι' ὧν ἀνθέστησαν μὲν κατὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπέταξαν δὲ τοὺς Μήδους καὶ Ἀσσυρίους καὶ νικήσαντες κατὰ κράτος τὸν Κράσσον, ἔμαθον ὅτι διὰ τῶν τρομερῶν αὐτῶν τόξων δύνανται νὰ ἀψηφίσωσι τὰ Εὐρωπαϊκὰ ὅπλα.

Οἱ Πάρθοι φέρουσι περικεφαλαίας, θώρακας καὶ πανοπλίαν καλύπτουσαν ὁλόκληρον τὸ σῶμα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν πτερῶν τῶν ποδῶν. Αἱ δὲ πανοπλῖαι αὗται κατεσκευάζοντο ἐκ χάλυβος, σιδήρου, ἢ ὀρει-χάλκου ἐκ μικρῶν τετραγώνων κομματίων, τὰ ὅποια τιθέμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὡς τὰ πτερὰ τοῦ πτηνοῦ, ἢ αἱ λεπίδες τῶν ἰχθύων, ἐπροφύλαττον ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ἱππέως χωρὶς ν' ἀφαιρῶσι τὴν εὐκίνησιν καὶ ἐλαφρότητα αὐτοῦ· διὰ τοιαύτης πανοπλίας ἦσαν ἐπίσης περικεκαλυμμένοι καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεβίβαζον τοὺς ἱππεῖς μὴ δυναμένους νὰ ἀναβῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἔνεκα τῆς κατασκευῆς τῆς πανοπλίας. Οἱ ἱππεῖς οὗτοι ὠνομάζοντο καταφρακτῆρες καὶ ἔφερον τόξα μεγάλα καὶ τοσοῦτον εὐκαμπτα, ὥστε ὅτε ἔτεινον αὐτὰ, ἤγγιζον σχεδὸν τὰ ἄκρα αὐτῶν· εἶχον δὲ βέλη ἀπολήγοντα εἰς ἀγκιστρῶδη ἄκραν, τὰ ὅποια ἐρρίπτον μετὰ ἀκατανοήτου ὁρμῆς καὶ ταχύτητος καὶ κατὰ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἀνθῇ. Οἱ Πάρθοι εἶχον πρὸς τούτοις τὴν ἐπιτηδεϊότητα τοῦ νὰ ῥίπτωσι τὰ βέλη αὐτῶν, καὶ ὅτε ἠναγκάζοντο νὰ τρέπωνται εἰς φυγὴν, συ-

(α) Πλούταρχ. ἐν βίῃ Μάρκου Κράσσου, 24.

νεχῶς μάλιστα υποκρινόμενοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συμ-
πλοκῆς, ὅτι φεύγουσιν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐπα-
νέστρεφον ἀμέσως, καὶ ἐπιτίπτοντες μετὰ μεγάλης ὀρ-
μῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐνίκων αὐτοῦς κατακράτος.

ΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

*Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ραῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης ὑπὸ τοῦ
Ἱεροκλήρου Κ. Καστόρχη ἐν Ἀθήναις.*

« Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σὲ
ἔχοντα πνεῦμα ἄλλον. »

Μάρκ. θ'. 17.

Κραταιὰ ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ σοφὸς Σολομών· δυνατὴ
ἡ ἀγάπη, καὶ τοσοῦτον, ὥς συνδέει τὰ διηρημένα, καὶ
συνάπτει τὰ διεστώτα. Κραταιὰ, λέγω, εἶναι ἡ ἀγάπη
καὶ εἰς συζύγους, καὶ εἰς ἀδελφούς, καὶ εἰς φίλους· ὁ δὲ
δεσμὸς αὐτῆς ἰσχυροποιεῖται τοσοῦτον, ὥς πολλάκις κα-
τόπι τοῦ ἐνὸς προσώπου ἀποθνήσκοντος, ἀποθνήσκει καὶ
τὸ ἕτερον. Ἡ δὲ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα φυσικὴ ἀ-
γάπη ὑπερβαίνει πᾶσαν ἄλλην πρὸς οἶον δῆποτε πρό-
σωπον ἀγάπην· διὰ τοῦτο εἶπέ τις σοφός· « Ἄπασιν ἀν-
θρώποις ψυχὴ τὰ τέκνα· » ἄλλος δέ τις εἶπεν· « Ἡ ἀ-
γάπη τῶν τέκνων οὐκ ἀγάπη, ἀλλὰ μανία τις. »

Γλυκύπικρον ποτὸν εἶναι τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς,
αἱ δὲ προσερχόμεναι ἐξ αὐτῶν πικρίαί εἶναι πλειότε-
ραι παρὰ τὰς γλυκύτητας· γεννῶνται ταῦτα, καὶ χαρὰν
τῷ ὄντι μεγάλην αἰσθάνονται οἱ γονεῖς· πρὶν ὅμως κα-
ταβῆ ἡ χαρὰ εἰς τὸν λάρυγγα, προφθάνει ἡ λύπη·
διότι ἐπέρχονται εἰς αὐτὰ πολλάκις ἀσθένειαι πολυει-
δεῖς καὶ πάθη ἀνίατα· δὲν λέγω δαιμονισμός, ὡς τοῦ
σημερινοῦ ταιλαιώρου νέου, πάθος δεινὸν καὶ ἀνυπό-
φορον, πάθος φρικτὸν καὶ τρομερὸν, διὰ τὸ ὅποιον βα-
ρυθυμήσας εἰς ἄκρον ὁ δυστυχὴς αὐτοῦ πατὴρ, δὲν ἔ-
δραμεν εἰς μάγους καὶ γόητας, ὅπου κατὰ φαντασίαν
συμβαίνει ἐνίοτε ἡ ὠφέλεια, ἀλλ' ἔδραμεν εἰς τὴν πη-
γὴν τῶν ἱαμάτων, εἰς τὴν ἄμαχον δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ· καὶ προσπεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, εἶπε·
Διδάσκαλε, ὁ πόνος τοῦ υἱοῦ μου εἶναι πόνος μου· ἡ
δυστυχία αὐτοῦ, δυστυχία μου· ὁ σπαραγμὸς αὐτοῦ,
σπαραγμὸς μου· « ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σὲ, ἔχον-
τα πνεῦμα ἄλλον. »

Ἄραγε φροντίζουσι καὶ τὴν σήμερον οἱ γονεῖς πρὶν
κυριευθῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν ὑπὸ τῶν δαιμονίων τῆς κακοη-
θείας καὶ τῆς πρὸς τὰ θεῖα ψυχρότητος, νὰ προστρέξωσιν
εἰς θεοσεβεῖς διδασκάλους καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ὑπὲρ αὐτῶν
πνευματικὴν βοήθειαν; Ἄραγε γνωρίζουσιν, ὅτι, ἐὰν τὰ
τέκνα αὐτῶν δὲν γένωσι καλοὶ χριστιανοὶ καὶ ἀγαθοὶ
πολίται, θέλουσι θεωρεῖ αὐτὰ πάντοτε μετ' αἰσθαντικωτέ-
ρας λύπης, ἢ μεθ' ὅσης ἐβλεπεν ὁ σήμερον ἐν τῷ Εὐαγγε-
λίῳ μνημονευθεὶς πατὴρ τὸν δαιμονιζόμενον αὐτοῦ υἱόν;
τοῦτο θέλομεν ἐξετάσει ἐν συντομίᾳ.

Δὲν ἐπαινεῖται ἐν τῷ κόσμῳ ὅστις ἐφθάσε νὰ ἀποκτήσῃ
μόνον δόξαν τινὰ καὶ μεγαλεῖα· δὲν ἐπαινεῖται ὅστις μόνον
ἀπέκτησε πλοῦτη πολλὰ καὶ θησαυρούς· δὲν ἐπαινεῖται ὅστις
μόνον ἐγέννησε πολλὰ καὶ καλὰ τέκνα· ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ἐνδο-
ξος ἀνὴρ ἐπαινεῖται παρὰ πάντων, ὅστις ἐφύλαξεν ἐντίμως
μέχρι τέλους τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν· ἐκεῖνος ὁ
πλούσιος ἐπαινεῖται ὅστις διέτηρσε μέχρι τέλους τὰ πλούτη
τὰ ὅποια ἐκέρδησεν, ἢ ἄλλως πως ἡ τύχη ἐχάρισεν εἰς αὐ-
τόν· ἐκεῖνοι οἱ γονεῖς ἐπαινοῦνται, οἵτινες καλῶς ἀνέθρε-
ψαν καὶ ἐπαιδαγόγησαν τὰ τέκνα, τὰ ὅποια ἐγέννησαν·
εἰς αὐτοὺς μόνους ἀποδίδεται ὁ δίκαιος ἔπαινος, καὶ αὐ-
τοὶ μόνον λογιζόνται φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες· διότι πολ-
λοὺς εἶδομεν ἀναβάντας εἰς ὑπερτάτας δόξας καὶ μεγαλεῖα,
ἀλλὰ τοὺς αὐτοὺς εἶδομεν πάλιν καὶ καταπεσόντας εἰς τὸ
βάθος τῆς ἀδοξίας, διότι δὲν ἀπεδείχθησαν ἱκανοὶ νὰ δια-
τηρήσωσι διὰ τῆς ἀρετῆς τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτη-
σαν· εἶδομεν πολλοὺς ἀποκτήσαντας πλοῦτη, ἀλλὰ τοὺς
αὐτοὺς εἶδομεν πάλιν πτωχοὺς καὶ γενομένους δυστυχεῖς,
διότι κατηνάλωσαν τὸν πλοῦτον αἰσχροῦς καὶ ἀσώτως·
εἶδομεν πολλοὺς γεννήσαντας τέκνα, ἀλλὰ τοὺς αὐτοὺς
εἶδομεν πάλιν ἀθλίους, διότι δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἀναθρέ-
ψωσιν αὐτὰ θεοσεβῶς καὶ τιμίως· σοφῶς λοιπὸν εἶπέ τις
τῶν παλαιῶν σοφῶν, ὅτι δυσκολώτερον εἶναι νὰ φυλάξῃ
τις τὰ ἀγαθὰ ἢ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ· « τὸ φυλάξασθαι τὰ
ἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον. »

Ἐὰν δὲ στρέψωμεν σήμερον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν εἰς
πολλοὺς γονεῖς, βλέπομεν, ὅτι περὶ παντὸς ἄλλου ἐμψύχου
τε καὶ ἀψύχου κτήματος πολὺ φροντίζουσι καὶ ἐπιμελοῦν-
ται, περὶ τῆς θρησκευτικῆς ὁμως καὶ ἡθικῆς ἀνατροφῆς τῶν
τέκνων αὐτῶν ὀλίγον, ἢ παντελῶς δὲν φροντίζουσιν· ὅτι
δὲ διὰ τοῦτο βλάπτουσιν ἐαυτοὺς, τὰ ἴδια τέκνα καὶ
τὴν πατρίδα, παντάπασιν δὲν αἰσθάνονται. Καὶ ἐαυτοὺς
μὲν βλάπτουσι, διότι ἐν ᾧ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐλπίζουσι
νὰ ἀπολαύσωσιν εἰς τὸ γῆρας αὐτῶν, πολλὴν περιποίησιν
καὶ διαφόρους ὠφελείας παρὰ τῶν τέκνων ὅταν ἡλικιωθῶ-
σι, βλέπουσι παρὰ προσδοκίαν τὰς ἐλπίδας ταύτας με-